

jo sammentrænges ... jeg skal forsøge, hvad jeg kan udrette. Nu, da jeg bedre forstaar Deres Tanker, indrømmer jeg, at Planen bør ses i Sammenhæng, maa fremstilles i sin Helhed for at komme til sin Ret. Som et rent Tankeeksperiment betragtet er den jo i hvert Fald ganske morsom og vil sikkert interessere i Tekniker-Krese. De har Ideer, unge Mand! ... Hvor gammel var det, De sagde, De var?"

„Toogtyve.“

„En lykkelig Alder! ... Altsaa, kom til mig om en Uges tid.“

Obersten trykkede hjertelig og kollegialt Pers Haand til Afsked.

„Det er dog Pokker til Øjne, De har!“ sagde han pludselig, idet han blev ved at holde om hans Haand. „Hvor har De faaet *dem* fra? De ser paa Folk ligesom en sulten Ulv. Naa — god Jagt!“ endte han leende og slog endnu engang sin Haand i hans.

Da Per traadte ud paa Gaden, syntes Verden ham forvandlet. Luften var saa mild, Himlen var bleven højere og Menneskene saa underlig smaa.

Nu bare rolig! tænkte han og tvang sig til at se ganske nøgternt paa Sagen. Herregud — det hele var jo kun kommet, som han havde vidst, at det maatte komme engang. Naar Tidsskriftheftet forelaa, vilde han ikke engang sende det til nogen, heller ikke til Forældrene eller andre af Familjen, — det kom dem saamænd nok ihænde alligevel. Og det havde jo altsammen foreløbig ingenting at betyde. Dette var bare det allerførste, lillebitte Skridt ad Navnkundighedens Bane. Nu galdt det om at samle sig til det næste og større. Hvad der forestod, var den langt vanskeligere Opgave at føre Ideerne ud i Livet, at skabe Stemning for dem, at vinde dem Tilhængere baade blandt de Styrende og ude i Befolkningen.

I de følgende Dage drev han igen en Del omkring paa Billardstuerne for at faa Tiden til at gaa og døde sin Utaalmodighed, indtil han paany kunde vise sig hos Obersten. Saaledes kom han en Aften ind i en Kafe ved Kongens Nytorv og stødte her paa Fritjof, hvem han ikke havde set siden hin Samtale efter Orgiet i „Gryden“, da den lodne Kæmpe i Drukenskab havde aabenbaret sig som en spag og skælvende Konfirmand. Nu tronedes han atter her i al sin Kunstnermajestæt som det talende Midtpunkt i en Kres af unge, tavse Skøn-